

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku S. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 stycznia 2005 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 25 lutego 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2004 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację G. K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 10 lipca 2002 r., którym oddalone zostało odwołanie od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 14 sierpnia 2001 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ze względu na stwierdzony przez lekarza – orzecznika ZUS brak takiej niezdolności.

Kasacja wnioskodawcy zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego – art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.). i naruszenie przepisów postępowania – art. 227 k.p.c. polegające na niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazuje ona że Sąd powinien zinterpretować przepis prawny i rozpoznać kwestię czy w ramach art. 12 wymienionej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. i użytego tam sformułowania dotyczącego niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami mieszczą się kursy ślusarskie odbyte w związku z wykonywaniem przez wnioskodawcę zawodu ślusarza i mogą one kwalifikować do wszystkich prac ślusarskich

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badania, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżności ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M. Prawn. 2001 r. nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej, a nadto badaniu czy zaskarżone orzeczenie nie narusza w sposób oczywisty (a więc rażący i od razu dostrzegalny, uwidaczniający, bez głębszej analizy, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa), a nadto czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez wnioskodawcę Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w ogóle zagadnienia prawnego, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanego przepisu ani zasady jego

stosowania. Treść tego przepisu jest zresztą jednoznaczna i aktualnie zarówno jego wykładnia jak i zastosowanie nie budzą wątpliwości w orzecznictwie. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego; procesowa podstawa kasacji, zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. nie zawiera żadnego uzasadnienia.

Sporna w sprawie kwestia niezdolności do pracy uzależniona jest od stopnia naruszenia sprawności organizmu, co może być stwierdzone tylko przez specjalistów lekarzy, a dowód z ich opinii Sąd pierwszej instancji przeprowadził co wyjaśniło okoliczności mające istotne znaczenie dla sprawy. Zarzut naruszenia prawa materialnego natomiast sprowadza się do tego, że wskazany przepisy miałyby zastosowanie, gdyby ustalenia faktyczne zostały dokonane zgodnie z twierdzeniami skarżącego.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, – na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.